

Kniha Daniel — sto šedesátý

Prorocký význam Danielova posledního vidění: Odhalení pravdy pro poslední dny

Jeff Pippenger

2024-03-26

Daniel je v desáté kapitole označen jako ten, který je vzkříšen ze dnů zármutku prostřednictvím třístupňového procesu věčného evangelia. Gabriel poté Danielovi podává prorocké dějiny jedenácté kapitoly, a tak vyznačuje dějiny světla veliké řeky Chiddekel.

„Je zapotřebí mnohem důkladnějšího studia Božího slova. Zvláště Danielovi a Zjevení by měla být věnována pozornost jako nikdy předtím v dějinách našeho díla. V některých směrech můžeme mít méně co říci ohledně římské moci a papežství, avšak měli bychom obracet pozornost k tomu, co proroci a apoštolové napsali pod vnuknutím Ducha Božího. Duch svatý uspořádal věci jak při udělení proroctví, tak v zobrazených událostech tak, aby učil, že lidský činitel má zůstat v pozadí, skryt v Kristu, a že Pán Bůh nebes a Jeho zákon mají být vyvýšeni.“

„Čtěte knihu Daniel. Připomeňte si, bod po bodu, dějiny království, která jsou tam představena. Pohleďte na státníky, rady, mocná vojska a uvidíte, jak Bůh působil, aby ponížil pýchu lidí a uvrhl lidskou slávu v prach. Jedině Bůh je představen jako veliký. V prorockém vidění je spatřován, jak svrhává jednoho mocného vládce a ustanovuje jiného. Je zjeven jako Vladař vesmíru, který se chystá ustanovit své věčné království — Pradávný dnů, živý Bůh, Pramen vši moudrosti, Vládce přítomnosti, Zjevovatel budoucnosti. Čtěte a porozumějte, jak ubohý, jak křehký, jak krátkodechý, jak bloudící, jak vinný je člověk, když pozvedá svou duši k marnosti.“

„Duch svatý skrze Izajáše obrací naši pozornost k Bohu, živému Bohu, jako k hlavnímu předmětu našeho zření — k Bohu, jak je zjeven v Kristu. „Neboť dítě se nám narodilo, syn nám je dán; a vláda spočine na jeho rameni. A bude nazván: Podivuhodný rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje“ [Izajáš 9,6].“

„Světlo, které Daniel přijal přímo od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulai a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Manuscript Releases, svazek 16, 333, 334.

Duch svatý „tak uspořádal věci“ při udělení proroctví „i události“ posledního Danielova vidění, že první kapitola (desátá) představuje zkušenost Božího lidu v posledních dnech, stejně jako i poslední kapitola (dvanáctá). Uspořádání těchto tří kapitol, které tvoří světlo řeky Hiddekel, jež „bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny“, bylo zamýšleno tak, aby neslo třístupňové vymezení „pravdy“. V tom, že první souhlasí s poslední a prostřední představuje vzpouru, máme nejen strukturu hebrejského slova „pravda“, které bylo vytvořeno prvním, třináctým a posledním písmenem hebrejské abecedy, ale vidíme také podpis Alfy a Omegy.

Desátá kapitola knihy Daniela označuje sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kteří rozumějí jak vidění „chazon“ o dvou tisících pěti stech dvaceti letech, tak vidění „mareh“ o dvou tisících třech stech letech. Nejenže těmto dvěma viděním rozumějí, ale mají také zkušenost ospravedlnění z víry, kterou působí ženské a kauzativní vidění „marah“ „zjevení“.

„Pro mysl i duši, stejně jako pro tělo, platí Boží zákon, že síla se získává úsilím. Rozvoj přináší cvičení. V souladu s tímto zákonem Bůh ve svém slově poskytl prostředky k duševnímu a duchovnímu rozvoji.“

„Bible obsahuje všechny zásady, které lidé potřebují chápat, aby byli připraveni buď pro tento život, nebo pro život budoucí. A těmto zásadám mohou porozumět všichni. Nikdo, kdo má ducha vnímavého k jejímu učení, nemůže číst jediný úryvek z Bible, aniž by z něho získal nějakou užitečnou myšlenku. Avšak nejcennější poučení Bible nelze získat příležitostným ani nesoustavným studiem. Její velká soustava pravdy není podána tak, aby ji rozpoznal ukvapený nebo nedbalý čtenář. Mnohé z jejích pokladů leží hluboko pod povrchem a lze je získat jen usilovným zkoumáním a vytrvalým úsilím. Pravdy, které tvoří tento velký celek, musí být vyhledávány a shromažďovány, ‚tu trochu a tam trochu‘. Izajáš 28,10.“

„Budou-li takto důkladně prozkoumány a shromážděny, ukáže se, že do sebe navzájem dokonale zapadají. Každé evangelium doplňuje ostatní, každé proroctví je výkladem jiného, každá pravda je rozvinutím nějaké jiné pravdy. Předobrazy židovského řádu jsou objasněny evangeliem. Každá zásada ve slově Božím má své místo, každá skutečnost svůj význam. A celá tato úplná stavba, ve svém záměru i provedení, vydává svědectví o svém Autorovi. Takovou stavbu nemohla pojmout ani utvářet žádná mysl kromě mysli Nekonečného.“

„Při zkoumání jednotlivých částí a studiu jejich vzájemného vztahu jsou nejvyšší schopnosti lidské mysli povolávány k intenzivní činnosti. Nikdo se nemůže věnovat takovému studiu, aniž by rozvíjel duševní sílu.

„A duševní hodnota studia Bible nespočívá pouze v hledání pravdy a jejím shromažďování. Spočívá také v úsilí potřebném k pochopení předložených témat. Mysl, která se zabývá jen všedními záležitostmi, zakrňuje a slábne. Není-li nikdy vedena k tomu, aby porozuměla velikým a dalekosáhlým pravdám, časem ztrácí schopnost růstu. Jako ochrana proti tomuto úpadku a jako podnět k rozvoji se nic nemůže vyrovnat studiu Božího slova. Jako prostředek rozumové výchovy je Bible účinnější než kterákoli jiná kniha, ba než všechny ostatní knihy dohromady. Velikost jejích témat, vznešená prostota jejích výroků, krása její obraznosti oživují a povznášejí myšlenky tak, jak to nic jiného nedokáže. Žádné jiné studium nemůže udělit takovou duševní sílu jako úsilí pochopit ohromující pravdy zjevení. Mysl, která je takto uvedena do styku s myšlenkami Nekonečného, se nemůže nerozšířit a neposílit.“

„A ještě větší je moc Bible při rozvíjení duchovní přirozenosti. Člověk, stvořený ke společenství s Bohem, může pouze v takovém společenství nalézt svůj skutečný život a rozvoj. Byl stvořen, aby v Bohu nalézal svou nejvyšší radost, a v ničem jiném nemůže nalézt to, co by utišilo touhy srdce a nasytilo hlad a žízeň duše. Kdo s upřímným a učenlivým duchem studuje Boží slovo a usiluje o pochopení jeho pravd, bude uveden do spojení s jeho Autorem; a kromě jeho vlastní volby není meze možnostem jeho rozvoje.“

„Bible má ve své široké rozmanitosti stylu a témat něco, co zaujme každou mysl a osloví každé srdce. Na jejích stránkách se nacházejí dějiny nejstarobylější; životopisy nejvěrnější skutečnému životu; zásady vlády pro řízení státu i pro uspořádání domácnosti — zásady, jimž se lidská moudrost nikdy nevyrovnala. Obsahuje filosofii nejhlubší, poezii nejlíbeznější a nejvznešenější, nejvášnivější i nejdojemnější. I když jsou spisy Bible posuzovány pouze z tohoto hlediska, svou hodnotou nesmírně převyšují díla kteréhokoli lidského autora; avšak nesrovnatelně širšího dosahu a nekonečně větší ceny jsou tehdy, jsou-li nahlíženy ve svém vztahu k oné veliké ústřední myšlence. Ve světle této myšlenky nabývá každé téma nového významu. V nejprostěji vyjádřených pravdách jsou obsaženy zásady, které jsou vysoké jako nebesa a zahrnují věčnost.“

„Ústředním tématem Bible, tématem, kolem něhož se seskupuje každé jiné v celé této knize, je plán vykoupení, obnovení Božího obrazu v lidské duši. Od prvního náznaku naděje ve výroku proneseném v Edenu až po ono poslední slavné zaslíbení ve Zjevení: ‚Budou hledět na jeho tvář a jeho jméno bude na jejich čelech‘ (Zjevení 22,4), je obsahem každé knihy a každého oddílu Bible rozvíjení tohoto podivuhodného tématu — povznesení člověka — moci Boží, ‚která nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista‘. 1 Korinským 15,57.“ Education, 123–125.

V právě citovaném oddílu je konstatováno, že Bible, posuzovaná z jakéhokoli literárního hlediska, zdaleka převyšuje jakékoli lidské dílo. Sestra Whiteová uvedla: „Na jejích stránkách se nacházejí nejstarší dějiny; životopis nejvěrnější skutečnosti; zásady vlády pro řízení státu i pro uspořádání domácnosti — zásady, jimž se lidská moudrost nikdy nevyrovnala. Obsahuje filozofii nejhlubší, poezii nejsladší a nejvznešenější, nejvášnivější i nejdojemnější,“ a že „takovou stavbu nemohla pojmout ani vytvořit žádná mysl kromě myslí Nekonečného.“

Všechna uznávaná pravidla lidského poznání, která určují zásady poskytující literatuře její strukturu, Bible přesahuje. Zásady předkládané na lidských univerzitách, které rozlišují mezi průměrnou či méněcennou literaturou a vrcholnými díly lidské literatury, jsou všechny Biblí překonány. S ohledem na to stojí za to si uvědomit, že vrchol, velkolepé vyvrcholení prorockého svědectví celé Bible, je představen v Danielově posledním vidění. Je to završující kámen prorockého svědectví a v lidské literatuře není žádného vyvrcholení, které by se byť jen přiblížilo svědectví Daniela, 11. kapitoly, počínaje prvním veršem a pokračující až do 12. kapitoly, 4. verše.

V knize Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a uzavírají, a ve Zjevení jsou znovu uchopeny tytéž linie prorocké jako v knize Daniel, avšak ve vzájemném vztahu je kniha Daniel první zmínkou a Zjevení poslední. V první zmínce je obsaženo všechno a všechno je obsaženo i v knize Daniel, a vyvrcholením této knihy je vidění dané u řeky Hiddekel. Vyvrcholení událostí znázorněných v tomto vidění začíná ve verši čtyřicátém a pokračuje až do chvíle, kdy je kniha zapečetěna ve čtvrtém verši dvanácté kapitoly. Tyto verše představují velkolepé finále každé prorocké pravdy, která kdy byla vyslovena nebo zaznamenána svatými muži starověku, včetně sestry Whiteové.

K tomuto závěru v jedenácté kapitole vedou dějiny obsažené v této kapitole, které poskytují svědectví pro správné pochopení posledních šesti veršů jedenácté kapitoly, kde trojí nepřítel drak,

šelma a falešný prorok nyní vedou svět k ukončení lidské doby milosti. Sestra Whiteová tento vnitřní princip přímo označuje.

„Nemáme času nazbyt. Před námi jsou těžké časy. Svět je rozbouřen duchem války. Brzy se odehrají výjevy soužení, o nichž mluví proroctví. Proroctví v jedenácté kapitole Daniela téměř dospělo ke svému úplnému naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat. Ve třicátém verši se mluví o mocnosti, která „bude zarmoucena, a navrátí se, a rozhněvá se proti smlouvě svaté; a učiní tak, nebo navrátí se, a srozumí se s těmi, kdož opouštějí smlouvu svatou. A vojska budou státí při něm, a poškvrní svatyni pevnosti, a odnímají ustavičnou oběť, a postaví ohavnost hubící. A ty, kteříž se bezbožně chovají proti smlouvě, nakloní lichocením; ale lid, kterýž zná Boha svého, zmužile si povede a vykoná mnohé. A ti, kteříž rozumějí v lidu, budou poučovati mnohé; ačkoli padnou mečem a plamenem, zajetím a loupeží po mnoho dnů. A když padnou, bude jim pomoheno malou pomocí; ale mnozí se k nim připojí pro lichocení. A někteří z těch, kteříž rozumějí, padnou, aby byli přetříbeni a očištěni a zběleni až do času konce; neboť to potrvá až do uloženého času. A král bude činiti podle vůle své, a povýší se a zvelebí nade všelikého boha, a proti Bohu bohů bude mluvit věci podivné, a bude se mu dařiti, dokud se nedokoná hněv; neboť se stane to, což jest uloženo.“ Daniel 11,30–36.“

„Události podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, nastanou. Vidíme důkazy, že satan rychle získává vládu nad myslí lidí, kteří nemají bázeň Boží před sebou. Ať všichni čtou a rozumějí proroctvím této knihy, neboť nyní vstupujeme do času soužení, o němž bylo řečeno:“

„A v oné době povstane Michael, veliké kníže, které stojí za syny tvého lidu; a nastane doba soužení, jakého nebylo od té doby, co povstal národ, až do onoho času. V oné době bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. A mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou, jedni k věčnému životu a druzí k potupě a věčné hanbě. A ti, kdo jsou moudří, budou zářit jako jas oblohy, a ti, kdo přivádějí mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věky věků. Ty však, Danieli, zavři tato slova a zapečeť knihu až do doby konce; mnozí budou pobíhat sem i tam a poznání se rozmnoží.“ Daniel 12,1–4. Manuscript Releases, číslo 13, 394.

V této pasáži sestra Whiteová nejprve odkazuje na jedenáctou kapitolu Daniele a poté vyjadřuje zásadu, „že značná část dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se bude opakovat“. Následně přímo cituje verše třicet až třicet šest a poté uvádí prohlášení, že „se odehrají výjevy podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech“. Poté, co označila verše třicet až třicet šest a uvedla, že se odehrají výjevy podobné těmto veršům, vymezuje konec doby milosti, kdy v prvním verši dvanácté kapitoly povstává Michael. Tímto způsobem vyčleňuje těchto sedm veršů a zasazuje je do dějin, které bezprostředně předcházejí Michaelovu povstání.

Více než jednou jsme se zabývali historií veršů třicet až třicet šest a tím, jak jsou paralelní s verši čtyřicet až čtyřicet pět jedenácté kapitoly knihy Daniel; nyní se začneme zabývat dalšími obdobími prorockých dějin v jedenácté kapitole, která se v oněch závěrečných šesti verších opakuje. Avšak dříve než tak učiníme, znovu předložíme stručné shrnutí paralely veršů třicet až třicet šest s verši čtyřicet až čtyřicet pět.

Třicátý verš označuje přechod od pohanského Říma k papežskému Římu. Těmto přechodovým dějinám se věnuje řada prorockých pasáží, které vyznačují taková data, jako jsou roky 330, 508, 533 a 538. V přechodu od čtvrtého království k pátému království biblického proroctví existují i jiné prorocké mezníky, avšak v třicátém prvním verši se pohanský Řím staví na podporu papežství, jak je to znázorněno Chlodvíkem v roce 496. Pohanské mocnosti, zprvu v tomto verši zastoupené Chlodvíkem, dokonávají do roku 508 dílo odstranění veškerého pohanského odporu (každodenní oběti) proti vzestupu papežství. Válečné události oněch dob přinášejí během těchto dějin zkázu městu Římu, představovanému „svatyní síly“, a do roku 538 pohanské mocnosti dosazují papežství na trůn země a ono pak na Orleánském koncilu vydává nedělní zákon.

Verše třicet dva až třicet šest označují vražednou válku, kterou pak papežství vedlo proti Božím věrným během tisíce dvou set šedesáti let temného středověku. Nakonec papežství dochází ke svému konci ve verši třicet šest. Ve verši čtyřicet Reagan uzavřel tajné spojenectví s antikristem, čímž označil okamžik, kdy byl odpor protestantismu odstraněn, jak je znázorněno rokem 508. Reaganovo nasazení finančních prostředků a vojenské moci bylo předobrazeno „zbraněmi“, které povstaly na podporu papežství roku 496. Zničení svatyně síly pohanského Říma, představované městem Římem, je předobrazem zničení Ústavy Spojených států při brzy přicházejícím nedělním zákonu, neboť Ústava je svatyní síly Spojených států. Při nedělním zákonu bude papežství opět dosazeno na trůn země, jak je znázorněno rokem 538.

Tehdy začne závěrečné období vražedného papežského pronásledování rozpoutaného proti Božím věrným, jak tomu bylo v době temna od roku 538 až do roku 1798. To povede k uzavření doby lidské zkušební lhůty, když Michael povstane, jak je to předobrazeno rokem 1798, kdy papežství, které po tisíc dvě stě šedesát let prospívalo, přijalo rozhořčení smrtelné rány.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Při jedné příležitosti, když jsem byla v New Yorku, byla jsem v nočním vidění povolána spatřit budovy, které se zdvihaly poschodí za poschodím k nebi. O těchto budovách bylo zaručováno, že jsou ohnivzdorné, a byly vystavěny k oslavě svých majitelů a stavitelů. Tyto budovy se zvedaly výš a ještě výš a bylo v nich použito nejdražšího materiálu. Ti, jimž tyto budovy patřily, se sami sebe neptali: „Jak můžeme nejlépe oslavit Boha?“ Pán nebyl v jejich myšlenkách.“

„Pomyslel jsem si: „Ó, kéž by ti, kteří takto vynakládají své prostředky, mohli vidět své jednání tak, jak je vidí Bůh! Hromadí nádherné budovy, ale jak pošetilé je v očích Vládce vesmíru jejich plánování a vymýšlení. Nezkoumají všemi silami srdce i mysli, jak by mohli oslavit Boha. Ztratili ze zřetele tuto první povinnost člověka.““

„Když tyto vznešené budovy vyrůstaly, jejich majitelé se radovali v ctižádostivé pýše, že mají peníze k tomu, aby uspokojovali sebe a vzbuzovali závist svých sousedů. Mnohá částka z peněz, které takto investovali, byla získána vydíráním, utlačováním chudých. Zapomněli, že v nebi se vede záznam o každém obchodním jednání; každý nespravedlivý obchod, každý podvodný čin je tam zaznamenán. Přichází doba, kdy lidé ve svém podvodu a zpupnosti dosáhnou bodu, za nějž jim Pán nedovolí jít, a poznají, že shovívavost Jehovova má své

meze.“

„Výjev, který se mi poté zjevil, byl požární poplach. Lidé pohlíželi na vysoké a domněle ohnivzdorné budovy a říkali: ‚Jsou naprosto bezpečné.‘ Tyto budovy však byly stráveny, jako by byly zhotoveny ze smoly. Hasičské stříkačky nemohly nic učinit, aby zastavily zkázu. Hasiči nebyli schopni stříkačky obsluhovat.

„Bylo mi dáno poučení, že až přijde Pánův čas a v srdcích pyšných, ctižádostivých lidí nedojde k žádné změně, lidé poznají, že ruka, která byla mocná zachraňovat, bude mocná i ničit. Žádná pozemská moc nemůže zadržet Boží ruku. Při stavbě budov nelze použít žádný materiál, který by je uchránil před zničením, až přijde Bohem stanovený čas seslat odplatu na lidi za jejich nedbání Jeho zákona a za jejich sobeckou ctižádost.“

„Není mnoho těch, ani mezi vychovateli a státníky, kdo chápou příčiny, jež jsou v základu nynějšího stavu společnosti. Ti, kteří drží otěže vlády, nejsou schopni vyřešit problém mravní zkaženosti, chudoby, bídy a vzrůstající zločinnosti. Marně zápasí o to, aby postavili hospodářské dění na pevnější základ. Kdyby lidé věnovali větší pozornost učení Božího slova, našli by řešení problémů, které je znepokojují.“

„Písma popisují stav světa těsně před druhým příchodem Krista. O lidech, kteří loupeží a útiskem hromadí veliké bohatství, je psáno: ‚Nahromadili jste si poklady pro poslední dny. Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, kterou jste jim podvodně zadrželi, volá; a křik ženců došel k uším Pána zástupů. Žili jste na zemi v rozkoši a v přepychu; vykrmili jste svá srdce jako v den porážky. Odsoudili jste a zabili spravedlivého; a on se vám neprotiví.‘ Jakub 5,3–6.“

„Kdo však čte výstrahy, jež dávají znamení doby, která se rychle naplňují? Jaký dojem působí na světské lidi? Jaká změna je patrná v jejich postoji? Ne větší než ta, která byla patrná v postoji obyvatel předpotopního světa za dnů Noema. Pohlceni světským podnikáním a rozkošemi předpotopní lidé „ničeho nepozorovali, až přišla potopa a zachvátila všechny“. Matouš 24,39. Dostalo se jim varování seslaných z nebe, ale odmítli naslouchat. A dnes svět, naprosto nedbající na varovný hlas Boží, spěje k věčné záhubě.“

„Světlem zmítá duch války. Proroctví jedenácté kapitoly knihy Daniel téměř dosáhlo svého úplného naplnění. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se hovoří v proroctvích.“
Testimonies, svazek 9, 12–14.